

Bernice Samsom, jeugdarts KNMG bij CJG Rijnmond

“Onze problemen vragen om meer dan pillen”

Bernice Samson is al twaalf jaar jeugdarts bij CJG Rijnmond. Ze studeerde geneeskunde in Leuven, nadat ze in Nederland was uitgeloot. Hoe kijkt zij aan tegen de ontwikkelingen in haar vakgebied? Wat doet een jeugdarts over tien jaar en vandaag nog niet?

“Wat er de komende tien jaar precies gaat veranderen weet ik niet, ik zie wel wat er de laatste tien jaar veranderd is. De waardering voor ons werk is toegenomen. In het begin werden jeugdartsen weleens

‘de dames van het consultatiebureau’ genoemd, nu is er veel meer oog voor het belang van onze preventieve zorg.

Als een kind thuis wordt geboren, zijn wij vaak de eerste medici die het zien. We zijn de eersten die een hartafwijking constateren of aan de hand van ons Van Wiechen- onderzoek ontwikkelingsachterstanden als spraak/taalproblemen herkennen. We moeten de eerste signalen van kindermishandeling en verwaarlozing opvangen. We krijgen vragen als: kan deze leerling met epilepsie naar zwemles of niet? En we buigen ons natuurlijk ook over psychologische problemen. Over depressiviteit, angststoornissen, faalangst.

Het belang van communicatie is voor ons altijd groot geweest en dat gaat in de toekomst verder toenemen, denk ik. En ook het belang van onze empathie en overtuigingskracht. En van onze tact. Je vraagt niet aan een echtpaar: ‘Hebben jullie financiële problemen?’ Je vraagt: ‘Redden jullie het wel nu John werkloos is geworden?’

Zeker als het om gezondere levensstijlen gaat, wordt er veel van ons verwacht. We worden steeds meer expert in het motiveren van jeugdigen om hun levensstijl te veranderen. De jeugd gezond houden, daar gaat het om.’

Dat klinkt prachtig. Maar hoe helpen wij dat jonge meisje dat op ons spreekuur in huilen uitbarst omdat papa en mama uit elkaar gaan? Of die jongen met wallen onder zijn ogen die liever niet over zijn gameverslaving praat, en nog liever helemaal niet praat? Of dat meisje waarvan iedereen vindt dat ze veel te dik is, behalve zichzelf en haar ouders? Onze problemen vragen om meer dan pillen. Soms moeten we halve cultureel antropologen zijn. ‘Mevrouw, het besnijden van uw dochter mag dan in de Ghanese cultuur normaal zijn, in Nederland is het strafbaar.’ En wat zeggen we wél of niet tegen vluchtelingenkinderen?

Ons werk, midden in de levens van jeugdigen, verandert net zo snel als de jeugdigen zelf. Ons vak is voortdurend in beweging. Dat is mooi, zolang we er maar aan bijdragen dat al onze kinderen en jongeren veilig, gezond en gelukkig kunnen opgroeien.”